

ΑΙΩΝΙΩΣ

Α χεῖλη δὲν μιλήσαιε.
"Ὅχι. Ἦσαν σφραγι-
σμένα τὰ χεῖλη ἀπὸ
τῆς ἀγάπης, τῆς μυ-
σικῆς ἀγάπης, τὸν
ξανθὸν κηρὸν κ' ἦταν
ἡ ψυχὴ ἀνοιχτή, καὶ
ἔμιλούσεν αὐτὴ καὶ
ἔλεγε...

Τὸ θυμᾶσαι τὸ συννεφιασμένο φθινοπωρινὸ
πρωί, τὸ ἀλησμόνητο; Στὸ δάσος μέσα, στὸ πυ-
κνόδενδρο δάσος; Καὶ στὸν πλάτανο ἀπὸ κάτω,
στὸν πυκνόφυλλο πλάτανο; Τὸ θυμᾶσαι, Χλόη;
Τὸ θαμᾶσαι, "Ὀνειρον τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης
αὐγῆς;

"Ἦσουν ὀλόρθη κ' ἀκουμποῦσες τοῦ πλα-
τάνου τὸν κορμό. Καὶ τὸν ἐζωντάνευες. Καὶ τοῦ
ἴδινες ὄλην τὴν εὐμορφία σου. Κ' ἦσουν σὺ τὸ
δένδρο τ' ὀλοζῶντανο, τὸ δένδρο ποῦ ἄπλωνε
τὰ κλαδιά του τὰ πράσινα, τὰ γεμάτ' ἀπὸ ζωὴν
κ' ἀπὸ ἐλπίδα.

Κ' ἦσουν σὺ τοῦ δάσους ἡ νύμφη καὶ μὲ τὸν
ἥλιο τῶν μαλλιών σου, ἐσκόρπιζες τὴν σκοτεινιά
ποῦ ἄπλωναν τὰ σύγνεφα κ' ἔδινες φῶς κ' ἐχρῶ-
σωνες τὰ δάση.

Ἐκείνη, μὲ τὴν ψυχὴν γοητευμένην ἔτα πό-
δια σου, ἐρροφοῦσε λαίμαργα τὴν εὐμορφία σου
κ' ἐμεθοῦσε μὲ τῆς ματιᾶς σου τὸ χάσις καὶ μὲ
τοῦ ζωντανοῦ πλατάνου τὴν δροσιά ἀνέπνεε.

*

Καὶ περνοῦσαν οἱ στιγμὲς καὶ περνοῦσαν οἱ
ῶρες καὶ ἡ ζωγραφιὰ δὲν ἔσβηνε.

Ἀπὸ τὰ δάση, τὰ εὐμορφα δάση, μόνον οἱ
λωτοὶ ἔλειπαν.

Κι' ἀνοίξεις τὰ χεῖλη σου γιὰ νὰ τοὺς σπείρῃς,
κι' ἀνοίξεις τὰ χεῖλη σου, Χλόη, γιὰ νὰ βουβάνῃς
μὲ τὸ κελάδημά σου τὰ πουλιά.

Καὶ εἶπες:
— Αἰωνίως λοιπόν;
— Αἰωνίως!

*

Τίποτ' ἄλλο. Ἡ πράσινη καὶ φλόαρη τοῦ δά-
σους σιγῆ, ἔθαψε τοὺς λόγους σας. Ἡ ζωγρα-
φιὰ σὲ λίγο ἔσβηνε. Ὁ κορμὸς τοῦ πλατάνου
ἀπόμεινε ξηρὸς καὶ πάλιν. Οἱ τέσσαρες τοῦ χρό-
νου ῶρες ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ δάσος κ'
ἔφεραν σ' ἄλλα μέρη του ζωὴν καὶ σ' ἄλλο
τὸν θάνατο. Ὅλα θ' ἀλλάξουν καὶ μόνον ἡ στιγμή
ἐκείνη, ἡ αἰωνία, ποῦ δὲν θὰ περῶση ποτέ, θὰ
μείνῃ ἀναλλοίωτη.

Ἡ ζωὴ σας θὰ μείνῃ αἰωνίως σκλαβωμένη
σ' αὐτήν, καὶ ἡ σκέψις σας, ἡ ἄλυσοδεμένη στὸν

κορμὸν τοῦ ἱεροῦ πλατάνου σκέψις σας, αἰω-
νίως θὰ βλέπῃ τὴν μαγεμένην ἐκείνην εἰκόνα κ'
αἰωνίως θ' ἀκούῃ τὰ λόγια τὰ μουσικώτατα:

— Αἰωνίως λοιπόν;
— Αἰωνίως!

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ

1

Ἐσένα ὄνειρεύομαι σ' τὸν ὕπνο μου
Ἐσένα βλέπω πάντα σ' τ' ὄνειρό μου
Λευκὴ βασιλοπούλα ἀνθοστεφάνωτη
Ὀλόχαρη νὰ γέρνης σ' τὸ πλευρό μου.

Κ' ὅταν ξυπνῶ τὰ χέρια μου χωρίζουνε
Τὸν παγωμένο γύρω μου ἀγέρα,
Κι' ἐσένα πάντα, ἐσένανε γυρεύουνε
Ποῦ σὰν ἀράχνης ἴσκιος σβύνεις πέρα.

Ἄχ, τ' ὄνειρό μου ἄς ἦτανε αἰώνια
Μὲ ὕπνο δίχως ξύπνημα δεμμένο
Κι' ἄς εἶχα λίγο ἀγέρα μόνον γύρω μου
Λιγάκι ἀγέρα μόνον ν' ἀνασαίνω...

2

Ἐπέρασες σὰν ἴσκιος καὶ σὰν ὄνειρο
Καὶ κάτι μένει πίσω, κάτι μένει
Κάτι σὰν μῦρο, καὶ σὰν ἀναστέναγμα
Τοῦ ἄσπρου γιασεμιοῦ ὅταν πεθαίνη

Ἐπέρασες σὰν ἴσκιος καὶ σὰν ὄνειρο
Κανένας δὲν τὸ ξέρει, δὲν τὸ ξέρει
Ἡ νύχτα μοναχά. Ἡ νύχτα ἐδάκρυσε
Κι' ἐνὰ θλιμμένο ἐστάλαξεν ἀστέρι

Ἐπέρασες σὰν ἴσκιος καὶ σὰν ὄνειρο
Καὶ τώρα πάλι ἐχλώμασε τὸ φῶς μου
Θαμπὸ καντύλι λάμπει μὲ ξεψύχισμα
Στὴν καταχνιά τὴν ἄλυτη τοῦ κόσμου

Ἐπέρασες σὰν ἴσκιος καὶ σὰν ὄνειρο

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

